

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 216/05-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. augusta 2005 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. Š. L., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody, ktorou namietal porušenie jeho základného práva zaručeného čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv zaručených čl. 6 a čl. 7 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 4 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 To 39/02 zo 16. januára 2003 a všetkými rozhodnutiami, ktoré na neho nadväzovali a boli ním zmenené alebo zrušené, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. Š. L. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. apríla 2005 doručená sťažnosť JUDr. Š. L., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie jeho základného práva zaručeného čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 a čl. 7 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práv zaručených čl. 4 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „protokol“)

rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 To 39/02 a všetkými rozhodnutiami, ktoré na neho nadväzovali a boli ním zmenené alebo zrušené.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uvádza, že uznesením Krajského úradu vyšetrovania Policajného zboru v Bratislave z 11. januára 1995 pod sp. zn. ČVS: VP-340/94-KU vyšetrovateľ odložil jeho trestnú vec podľa § 159 Trestného poriadku, pretože sa nejednalo o podozrenie z trestného činu. Ďalším uznesením Krajského úradu vyšetrovania Policajného zboru v Nitre z 28. februára 1997 sp. zn. ČVS: KÚV-2/02-NR-1997 bola vec taktiež odložená podľa § 159 ods. 4 Trestného poriadku, pretože sa nepodarilo zistiť skutočnosti oprávňujúce trestné stíhanie.

Sťažovateľ poukazuje na to, že podľa § 11 ods. 1 písm. f) Trestného poriadku trestné stíhanie nemožno začať, a ak bolo začaté, nemožno v ňom pokračovať a musí byť zastavené proti tomu, proti komu sa stíhanie pre ten istý skutok skončilo právoplatným rozhodnutím iného orgánu na stíhanie trestných činov oprávneného, ak rozhodnutie nebolo v predpísanom konaní zrušené. Podľa názoru sťažovateľa, aj napriek tomu, že uvedené uznesenia neboli zrušené, bola proti sťažovateľovi v tej istej veci podaná obžaloba pre trestný čin skrátania dane podľa § 148 ods. 1 a 3 Trestného zákona a bol za tento trestný čin odsúdený rozsudkom najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu sp. zn. 5 To 39/02 zo 16. januára 2003. Takýto postup najvyššieho súdu považuje za nezákonný, na čo upozornil aj súdy a žiadal obnovu konania, a z toho dôvodu žiadal aj prerušenie trestu. Zatiaľ sa vo veci nekoná, a preto je nútený požiadať Európsky súd pre ľudské práva o vydanie zákonného rozhodnutia.

Ďalej v sťažnosti uvádza: „*Kedže súd porušil moje základné právo podľa § 11 ods. 1 písm. f Tr. por. a čl. 12 ods. 1 Ústavy SR ako aj čl. 6 a 7 Protokolu č. 11 a čl. 4 Protokolu č. 7 Dohovoru o ochrane ľudských práv, žiadam, aby ÚS SR vyniesol tento*

nález:

Ústavný súd SR ruší rozsudok NS SR č. 5 To 39/02 a všetky rozhodnutia, ktoré na neho naväzovali a boli ním zmenené alebo zrušené. ÚS SR zároveň nariaďuje okamžité prepustenie sťažovateľa z výkonu trestu.

Za protizákonný postup orgánov činných v trestnom konaní zaväzuje odporcu na zaplatenie sumy 20.000.000 Sk (dvadsaťmiliónov slovenských korún) v prospech sťažovateľa do 3 dní od obdržania tohto rozhodnutia.“

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí podľa ustanovenia § 25 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Skúmal pritom, či má na jej prerokovanie právomoc, či sťažnosť má náležitosti podľa ustanovení § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde, či nie je neprípustná, podaná niekým zjavne neoprávneným alebo oneskorene, ako aj to, či nie je zjavne neopodstatnená. Jedným z dôvodov na odmietnutie sťažnosti v rámci predbežného prerokovania je podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj jej oneskorené podanie.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde možno sťažnosť podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Ústavný súd v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 22/02 uvádza: „Sťažnosť podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti. Jednou zo zákonných podmienok pre prijatie sťažnosti podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, teda v lehote dvoch mesiacov od kvalifikovanej právnej skutočnosti.“

Pretože podľa Trestného poriadku nemusí byť právoplatnosť rozhodnutia tak tesne spätá s jeho doručením, ako tomu je napr. podľa Občianskeho súdneho poriadku, z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že: „Lehota dvoch mesiacov na podanie sťažnosti ústavnému súdu podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, ktorá sa pri rozhodovaní počíta od jeho právoplatnosti, by mala vyjadrovať dobu, ktorá je postačujúca na uplatnenie účinnej ústavnej ochrany sťažovateľom a zároveň rešpektuje aj princíp právnej istoty. Aby uvedené požiadavky spĺňala, môže začať plynúť len vtedy, pokiaľ bolo právoplatné rozhodnutie sťažovateľovi náležite oznámené. Ak sa tak nestalo, táto lehota nemôže začať plynúť“ (napr. III. ÚS 186/02, III. ÚS 90/03).

V okolnostiach tohto prípadu ústavný súd zistil, že rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 5 To 39/02 zo 16. januára 2003 nadobudol právoplatnosť 16. januára 2003 a sťažovateľovi bol doručený do Ústavu na výkon trestu odňatia slobody v H. 4. marca 2003. Od 4. marca 2003 do 27. apríla 2005, keď bola sťažnosť doručená ústavnému súdu, uplynulo dlhšie časové obdobie ako uvedená zákonná dvojmesačná lehota.

V zmysle ustálenej judikatúry ústavného súdu „Ústavná sťažnosť, ktorá bola podaná Ústavnému súdu SR po uplynutí lehoty upravenej v § 53 ods. 3 citovaného zákona, nespĺňa jednu z kogentne ustanovených podmienok pre prijatie ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie (citované ustanovenie neumožňuje odpustiť ani predĺžiť lehotu na podanie ústavnej sťažnosti)“ – rozhodnutie sp. zn. I. ÚS 38/98.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. augusta 2005